

Arrest

nr. 158 523 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN COPPENOLLE loco advocaat S. ADRIAENS en van attaché H. JOCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit, en afkomstig is uit Hay Al Zeyouna, Bagdad (Irak).

U studeerde destijds biowetenschappen aan de Universiteit van Bagdad. Tijdens uw studies was u reeds lid van de Baath partij, met name in de rang van Nasir Mutaqadem, en was u tevens lid van het Jaysh ash Shaabi (Volksleger). In die hoedanigheid hield u zich in uw wijk in Bagdad, alsook de omliggende wijken, reeds bezig met bewaking en patrouilles, en diende u Taqrir (rapporten) te schrijven over verdachte zaken/personen en deze over te maken aan de lokale afdeling van de Baath partij. Na

het behalen van uw diploma in 1985-1986 diende u uw legerdienst te vervullen. Na het trainingscentrum in Hilla, provincie Babil, te hebben verlaten, werd u gelet op uw achtergrond toegewezen aan de chemische afdeling te Camp Rasheed, Bagdad. Aldaar, alsook te Abu Ghraib, was u ongeveer anderhalf jaar gelegd, terwijl u uw opleiding tot 'chemische gids' vervolmaakte. Nadien, met name in 1988, was u, zowel voor als na het einde van de Irak-Iran oorlog, en dus ook tijdens de Anfal campagne in Iraaks Koerdistan, werkzaam op de basis van Al Hurriyah, in Kirkuk. U leidde er een atelier waar herstellingen aan veiligheidsmateriaal werd gedaan, maar diende bij aanvallen evenzeer te patrouilleren om na te gaan of het vrijgekomen gas niet in jullie richting waaide. Occasioneel diende u ook onderhoud te verrichten aan raketten met chemisch gas. Eind 1988 zwaaide u uiteindelijk af, maar in 1989-1990, werd u reeds als reserve opgeroepen. Een jaar na de inval in Koeweit werd u uiteindelijk gedemobiliseerd.

Nadien begon u samen met uw broers te werken als handelaars. Jullie hielden zich bezig met allerhande zaken, in het bijzonder met geldtransfers tussen Jordanië en Irak. Ook na de val van het regime van Saddam Hoessein hielden jullie zich met dezelfde zaken bezig. Hiervoor reisde u regelmatig over en weer naar Jordanië, al zou uw domicilie wel te Hay Al Zeyouna, Bagdad, gebleven zijn. Toen u in april 2014 terug in Bagdad was, zouden de speciale interventietroepen evenwel in uw huis, waar eveneens uw neef (M.) en familie woonachtig waren, zijn binnengevallen. U zou gearresteerd zijn daar er bij de huiszoeking wapens werden aangetroffen en meegenomen zijn naar de afdeling van de Istikhbarat te Khadamiyah. Aldaar werd u ondervraagd en gemarteld op beschuldiging van medeplichtigheid aan terrorisme, en dit zolang uw neef (M.) niet gearresteerd kon worden. Uiteindelijk zou u 21 dagen lang vastgehouden zijn, tot (M.) gearresteerd zou geweest zijn. Nadien zou u zonder meer vrijgelaten zijn en zou u terug in uw huis te Hay Al Zeyouna gaan wonen zijn, en dit tot uw vertrek op 27 augustus 2015. Omdat u schrik had om nog in Bagdad te verblijven, vertrok u die dag immers per vliegtuig naar Turkije, alwaar u enkele dagen verbleef alvorens uw reis per vrachtwagen verder te zetten richting België. Hier kwam u aan op 7 september 2014. Daags nadien, met name op 8 september 2014, vroeg u uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw woonstbewijs neer. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u nog een postpakket met uw Iraakse identiteitskaart neer, alsook een klacht die u bij de politie van Sint-Truiden neerlegde, op 22 december 2014, ivm andere documenten die gestolen zouden zijn.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, p. 2; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst werd vastgesteld dat u uw identiteit niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo is het erg bevreemdend dat u destijds op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen identiteitskaart of nationaliteitsbewijs en enkel uw woonstbewijs wist neer te leggen, terwijl uit uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat u op dat moment weldegelijk al uw identiteitsdocumenten – met name uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, enkele kaarten/verblijfsvergunningen uit Jordanië, en documenten ivm de door u aangehaalde problemen – zou bijgehad hebben, behoudens uw Iraakse identiteitskaart, welke u merkwaardig genoeg als enig document in Irak zou achtergelaten hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 10-12).

Verder is het erg merkwaardig dat u bovenstaande documenten ten tijde van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal reeds verloren zou hebben – hetgeen u trachtte te staven aan de hand van de door u neergelegde klacht bij de politie van Sint-Truiden d.d. 22 december 2014; en dat u via DHL wel nog een ander identiteitsdocument had weten te bekomen, maar niet wist om welk document het ging daar u het postpakket ongeopend had gelaten en wie van uw broers het alsnog naar u zou opgestuurd hebben. Dit te meer het postpakket in kwestie reeds op 20 oktober of 20 november 2014

aankwam in België – i.e. minstens één maand voor u bij de politie aangaf dat uw andere documenten gestolen zouden zijn – en dus blijkbaar als enige niet gestolen werd, en u het zelf na het verlies van uw andere documenten niet nodig achtte om het alsnog te openen om de inhoud te verifiëren. Uiteindelijk bleek het wonderwel uw Iraakse identiteitskaart te bevatten, het enige document dat u destijds niet naar België zou hebben meegenomen (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 10-12), al legde u tijdens uw tweede gehoor andere verklaringen af in dit verband, die bij het voorgaande vragen doen rijzen. U liet immers enerzijds uitschijnen dat u uw identiteitskaart ten tijde van uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel zou bijgehad hebben in België en dat u deze eveneens zou verloren hebben, terwijl u anderzijds herhaalde dat uw identiteitskaart via DHL zou opgestuurd zijn (Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 2-3).

Gevraagd waarom u bovenstaande documenten niet had neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wist u tot slot geen afdoende verklaring te geven. Aanvankelijk gaf u immers aan dat u ze in een locker had laten liggen, om vervolgens op te merken dat ze eigenlijk bij een vriend zouden gelegen hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 10-12). Tijdens uw tweede gehoor legde u nog andere verklaringen af, met name dat u destijds ook uw militair boekje meehad in uw grote portefeuille, maar dat de documenten ivm de door u aangehaalde problemen destijds per mail gestuurd werden; en dat u al deze documenten niet op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had neergelegd omdat het onmogelijk was alles mee te nemen in uw portefeuille omdat die eigenlijk niet zo groot was, en u de documenten daarom bij mensen had achtergelaten (Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 2-3).

Dit alles, en in bijzonder het feit dat uw verklaringen ivm de door u neergelegde en verloren documenten op verschillende punten onsamenhangend zijn, doet het Commissariaat-generaal dan ook vermoeden dat u mogelijks bewust bovenstaande documenten hebt achtergehouden. Dat u uiteindelijk uw Iraakse identiteitskaart alsnog wist neer te leggen, weet het Commissariaat-generaal niet te overtuigen en is op zich niet afdoende om uw identiteit aannemelijk te maken. Dit te meer uw incoherente verklaringen ivm waar uw identiteitskaart zich ten tijde van uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou bevonden hebben en hoe u ze uiteindelijk in België zou ontvangen hebben (cfr. supra) ernstige twijfels doen rijzen mbt de authenticiteit van de door u neergelegde identiteitskaart. Deze worden tot slot nog versterkt door het feit dat u uw identiteitskaart pas tijdens uw eerste gehoor wist neer te leggen en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten vaak vals zijn en door corruptie in Irak erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Verder werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw recent verblijf in Bagdad (Irak). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere/recente verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Uw recent verblijf is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van recent verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België dient te worden besloten dat de asielmotieven, die er zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen dat of er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat het allesbehalve geloofwaardig is dat u tot 27 augustus 2014 woonachtig zou geweest zijn te Hay Al Zeyouna, Bagdad. Ondanks u stelde dat u sinds de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 regelmatig, i.e. minstens drie keer per jaar, naar Jordanië reisde en dat u bij terugkeer telkens in uw ouderlijk huis te Al Zeyouna zou verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 4-7), acht het Commissariaat-generaal het immers erg onwaarschijnlijk dat u de laatste jaren voor uw komst naar België nog in Bagdad, Irak woonachtig zou geweest zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder en zus (Ma.) sinds 2001 of 2002 te Amman (Jordanië) wonen, dat uw zus (Mu.) er eveneens woonachtig is en dat ze er over een permanente verblijfsvergunning van vijf jaar beschikken (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 4; 6; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 7-9). Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw broers allen te Bagdad zouden verblijven (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 4; 8; 13), terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat uw broers ook in Amman wonen, ze aldaar over een langdurig verblijf in Jordanië beschikken – hetzij een vijfjarig, hetzij een dat jaarlijks vernieuwd wordt – en dat jullie alles samengeteld zeker meer dan drie à vijf jaar in Jordanië woonachtig waren (Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 7-9). Hetgeen wel erg bevreemdend is, te meer u als enige van de familie er dan helemaal geen zou gehad hebben en bij uw 'verloren/gestolen' documenten ook kaarten ivm uw verblijf in Jordanië zouden gezeten hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 12; 14).

Tot slot worden deze vaststellingen van het Commissariaat-generaal verder onderbouwd door het feit dat u erg vage en onsamenhangende verklaringen aflegde ivm het werk dat u en uw broers zouden gedaan hebben na de val van het regime van Saddam Hoessein en voor uw vertrek uit Irak. Telkens u gevraagd werd hierover meer in detail te vertellen, bleef u zeer vaag en wist u niet verder te concretiseren (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 5-6; 13; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 4-5; 7-8), hetgeen erg bevreemdend is, te meer u wel zeer gedetailleerde verklaringen wist af te leggen ivm uw activiteiten als Nasir Mutaqadem voor de Baath partij, uw activiteiten bij het Jaysh ash Shaabi (Volksleger), uw legerdienst als chemische gids, enz (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 13-18; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 9-19). Dat u moeite hebt en blijft hebben om uw problemen in de tijd te situeren – met name dat u blijft twifelen of ze nu in april 2013 of april 2014 plaats vonden (Vragenlijst CGVS, 7 oktober 2014, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 19-20; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 3-4), u moeite hebt te antwoorden wanneer u de laatste keren in Jordanië was (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 6; 20; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 4-5), en evenmin weet aan te geven wanneer u officieus van uw vrouw zou gescheiden zijn – met name 1 of 3 jaar geleden, vóór of nadat uw problemen zouden begonnen zijn, enz. (Verklaring DVZ, 7 oktober 2014, p. 6; Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 9-10; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, p. 7) – zijn eveneens aanwijzingen in dezelfde richting.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt de laatste jaren voor uw komst naar België in Bagdad, Irak te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf in Irak, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Bagdad hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettemin volstaat het voor een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, niet louter te verwijzen naar zijn Iraakse nationaliteit. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt echter zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

U werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over het tijdstip waarop en de redenen waarom u uw werkelijke streek van herkomst/laatste streek van verblijf in Irak verlaten heeft, en waar, op welke basis en onder welke omstandigheden, u de jaren voor uw aankomst in België leefde. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het onmogelijk vast te stellen of er in uwen hoofde een risico op ernstige schade bestaat, of u al dan niet de mogelijkheid heeft zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CommissariaatWTC generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle

relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In het licht van het voorgaande kan trouwens nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde asielmotieven sowieso niet van die aard zijn om in hoofde van uw persoon van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Het Commissariaat-generaal verkeert door u toedoen niet enkel in het ongewisse of u op dat moment nog steeds in Irak verbleef (cfr. supra). U wist de door u aangehaalde problemen immers evenmin aannemelijk te maken. Zo wist u vooreerst niet aan te geven wanneer uw problemen zich juist zouden hebben voorgedaan, met name of ze nu in april 2013 of april 2014 plaats vonden (cfr. supra), hetgeen erg bevreemdend is indien u onterecht zou gearresteerd zijn en net omwille van deze feiten het land zijn moeten ontvluchten. Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u 21 dagen zou vastgehouden zijn en pas vrijgelaten werd eens uw neef (M.) werd gearresteerd, maar liet u tegelijkertijd optekenen dat (M.) reeds na één week aangehouden zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, pp. 18-21); terwijl u tijdens uw tweede gehoor stelde dat (M.) aanvankelijk naar het Noorden van Irak zou gevlucht zijn – iets wat u voordien nooit aanhaalde, dat hij pas na 3 à 4 weken zou gearresteerd zijn, en dat u vervolgens twee dagen later zou vrijgelaten zijn (Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 2-6). Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat indien aan uw arrestatie al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, er ten tijde van uw vrijlating geen enkele beschuldiging jegens u meer zou bestaan hebben; dat u de maanden na uw vrijlating, met name tot eind augustus 2015, gewoon thuis zou gewoond hebben zonder er ook maar enig probleem meer te hebben gekend (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2015, p. 21; Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 6-7); en dat u, zelfs na afloop van uw gehoren op het Commissariaat-generaal, geen enkel document ivm uw arrestatie en het onderzoek dat naar u en (M.) zou gevoerd zijn, wist neer te leggen. En dit ondanks tijdens uw tweede gehoor bleek dat u deze destijds per mail ontving en u ze dus opnieuw zou kunnen neerleggen (Gehoorverslag CGVS, 20 augustus 2015, pp. 2-3).

De door u neergelegde documenten – met name uw Iraakse identiteitskaart, woonstbewijs en klacht bij de politie van Hasselt – alsook hun bewijswaarde werden hierboven reeds besproken en vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift, dat hij omschrijft als “annulatieberoep”, in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van “artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Waar getwijfeld wordt aan zijn asielmotieven, stelt hij:

“Verzoekende partij blijft erbij dat hij wel degelijk in zijn woning, waarvan de benedenverdieping bewoond werd door zijn neef en echtgenote, gelegen te Hay Al Zeyouna in Bagdad in april 2014 gearresteerd werd nadat op de benedenverdieping een wapen werd aangetroffen.

Hoewel verzoekende partij enige betrokkenheid met de aanwezigheid van het wapen in de woning ontkende, bleef hij aangehouden totdat zijn neef circa drie weken later gevonden en gearresteerd werd. Tot op vandaag zit de neef van verzoekende partij in voorlopige hechtenis in afwachting van zijn berechting.

Volgens verzoekende partij wordt het bezit van een illegaal wapen beschouwd als een vorm van terrorisme en/of bedreiging ten aanzien van de staat, waarop in Irak de doodstraf staat.

Uit een recent verslag van de UNAMI (= United Nations Assistance Mission for Iraq) en de OHCHR (= Office of the High Commissioner for Human Rights) over de doodstraf in Irak is gebleken dat de term terrorisme tot de meeste veroordelingen tot de doodstraf leidt, aangezien de term terrorisme tot op vandaag voor een te ruime interpretatie vatbaar is (stuk 2).

Sinds zijn vrijlating in mei 2014 heeft verzoekende partij inderdaad niet voortdurend in de woning te Hay Al Zeyouna verbleven. Toch op de momenten dat hij er verbleef, voelde hij er zich allerm minst veilig. Dit

werd versterkt na het ter oren komen van informatie dat hij nog niet uitgesloten was van enige vervolging. Waarna een kennis verzoekende partij aangeraden heeft om het risico op vervolging niet af te wachten en het land te verlaten. Hetgeen verzoekende partij gedaan heeft op 27 augustus 2014.

Tot slot dient uw Raad er op gewezen te worden dat tijdens het laatste verhoor dd. 20 augustus 2015 een verklaring van verzoekende partij verkeerdelijk vertaald werd. Zo heeft verzoekende partij nooit de in vetgedrukte woorden gebruikt: " ..., geen enkel document ivm uw arrestatie en het onderzoek dat naar u en Mohamad zou gevoerd zijn, wist neer te leggen. En dit ondanks tijdens uw tweede gehoor bleek dat u deze destijds per mail ontving en **u ze dus opnieuw zou kunnen neerleggen.**"

Volgens verzoekende partij zou hij in het Arabisch gezegd hebben dat hij ging proberen aan deze documenten te raken, maar dat hij niet wist of dit mogelijk ging zijn. Daar de documenten die hem vorige keer via mail doorgestuurd werden onleesbaar waren.

Na het verhoor heeft verzoekende partij getracht aan deze documenten te raken, waarin hij niet geslaagd is. Verzoekende partij heeft zich zelf tot zijn familie gericht om hem een of ander document van zijn neef te bezorgen, doch zij weigerde hun medewerking te verlenen uit vrees dat de briefwisseling onderschept zou worden.

Verwerende partij heeft enkel een vermoeden dat er geen ernstig risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij, maar dus geen sluitend bewijs zodat verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te krijgen.

Deze motivering kan geenszins overtuigen en is derhalve strijdig met het formeel motiveringsbeginsel.

Daarnaast blijkt uit het verslag van de UNAMI en de OHCHR over de doodstraf in Irak dat de doodstraf tot in 2014 toegepast werd en voornamelijk voor tenlasteleggingen van terrorisme, dewelke uitermate ruim geïnterpreteerd worden.

Op basis van deze vaststelling is het voldoende bewezen dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd aangaande de subsidiaire bescherming en meer bepaald de realiteit van de toepassing van de doodstraf in Irak voor bepaalde misdrijven."

Waar getwijfeld wordt aan zijn recente herkomst van Bagdad, betoogt verzoeker:

"Zoals hierboven reeds aangegeven, verbleef verzoekende partij na zijn invrijheidstelling niet meer voortdurend in zijn woning te Hay Al Zeyouna, Bagdad.

In de periodes dat hij er wel verbleef, voelde hij er zich niet veilig.

Nadat verzoekende partij vernam dat hij nog steeds risico liep om opnieuw gearresteerd te worden en mee met zijn neef vervolgd te worden, heeft verzoekende partij beslist om naar België te komen.

Op 27 augustus heeft hij vanuit Bagdad een vliegtuig naar Turkije genomen, alwaar hij enkele dagen verbleef alvorens zijn reis naar België met een vrachtwagen verder te zetten.

Voor zijn arrestatie in april 2014 verbleef verzoekende partij op regelmatige basis in zijn woning te Hay Al Zeyouna te Bagdad. Toch ingevolge zijn tewerkstelling was verzoekende partij genoodzaakt om vaak naar Jordanië te reizen, zodat hij soms wel enkele weken na elkaar in Jordanië diende te verblijven.

Verzoekende partij is niet in de mogelijkheid om dit verhaal op een of andere wijze te staven.

Aangezien verwerende partij zonder het verhaal van verzoekende partij te onderzoeken aanneemt dat hij het niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij de laatste jaren voor zijn komst naar België in Bagdad zou verbleven hebben, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel."

Omtrent zijn identiteitskaart, doet verzoeker gelden:

"Ondanks het feit dat de informatie waarover verwerende partij beschikt juist kan zijn, brengt dit niet noodzakelijk met zich mee dat de documenten van verzoekende partij vervalst of aangekocht zijn. Aangezien verwerende partij niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, dient verzoekende partij het voordeel van de twijfel te krijgen. Er mag niet vanuit worden gegaan dat deze onecht zijn.

Bovendien mag het verzoekende partij niet verweten worden dat hij ingevolge vertrouwensproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel zijn woonstbewijs neerlegde en niet de andere documenten waarover hij beschikte, m.n. nationaliteitsbewijs, rijbewijs, enkele kaarten/verblijfsvergunningen uit Jordanië ... en dat deze nadien op onbegrijpelijkerwijze in Sint-Truiden gestolen werden.

Verzoekende partij heeft op 22 december 2014 een klacht neergelegd bij de politie van Sint-Truiden naar aanleiding van de diefstal van bovenvermelde documenten.

Ingevolge de diefstal van de documenten beschikte verzoekende partij enkel nog over zijn Iraakse identiteitskaart, die hij bij zijn vertrek in Irak had achtergelaten. Verzoekende partij kon dan ook enkel op basis van desbetreffend document zijn identiteit ten aanzien van verwerende partij aantonen.

Aangezien verwerende partij zonder enig grondig onderzoek aanneemt dat de Iraakse identiteitskaart van verzoekende partij vals zou kunnen zijn, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker concludeert:

“In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk en schenden de hierboven vernoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd aangaande de subsidiaire bescherming en meer bepaald de realiteit van de toepassing van de doodstraf in Irak voor bepaalde misdrijven zoals terrorismemisdrijven, misdrijven ten aanzien van de staat ...”

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, legt verzoeker algemene informatie inzake de toepassing van de doodstraf in Irak neer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

2.2.1. Artikel 48 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“de artikelen 48 en volgende”* van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat hij niet nader duidt en dat het niet aan de Raad is om na te gaan welk(e) artikel(en) van de vreemdelingenwet hij mogelijk is geschonden acht benevens artikel 48. Derhalve wordt deze schending evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker preciseert verder niet welk(e) artikel(en) van de voormelde wet van 29 juli 1991 door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees voor vervolging op de arrestatie, detentie en mishandelingen waaraan hij werd onderworpen naar aanleiding van de wapens die zijn neef verborgen hield in de woning waarin hij samen met zijn neef verbleef. Zijn neef zou zijn beschuldigd van terrorisme en verzoeker zou daardoor vrezen als medeplichtige aan terrorisme te worden beschouwd.

Aangezien verzoeker ter staving van deze feiten niet het minste begin van bewijs bijbrengt, kan zijn relaas slechts als geloofwaardig worden geacht en kan hem het voordeel van de twijfel slechts worden gegund indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet bij machte bleek om de door hem ondergane feiten op een spontane, doorleefde en coherente wijze te situeren in de tijd. Zo gaf hij in de vragenlijst meermaals duidelijk aan dat deze feiten zich afspeelden in april 2013 (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst, nr.3.1. en 3.5.). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS situeerde verzoeker de feiten aanvankelijk in april 2014. Nogmaals gevraagd of deze plaatsvonden in 2013 of in 2014, gaf hij aan het niet meer te weten, stelde hij dat hij moest nadenken en dat zijn hoofd vol was en verklaarde hij daarna dat de feiten plaatsvonden in 2013. Erop gewezen dat hij dit ook had verklaard bij de DVZ, bevestigde verzoeker opnieuw dat zijn problemen zich afspeelden in 2013. Vervolgens wijzigde hij zijn verklaringen echter opnieuw en stelde hij, na nogmaals te hebben verklaard dat hij niet meer wist in

welk jaar de feiten plaatsvonden, dat deze plaatsvonden in 2014 (administratief dossier, stuk 14, p.20). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS twijfelde verzoeker andermaal over het jaar waarin de feiten plaatsvonden (administratief dossier, stuk 4, p.4). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker de aangehaalde feiten beter in de tijd had kunnen situeren indien hij deze werkelijk had meegemaakt. De loutere bevestiging van één versie van zijn verklaringen, zoals geuit in het verzoekschrift, kan geenszins afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Verzoeker bleek daarenboven niet enkel onmachtig de feiten te situeren in de tijd doch kon deze evenmin op een coherente wijze situeren ten aanzien van zijn officieuze scheiding van zijn vrouw. Bij de DVZ verklaarde verzoeker ongeveer drie jaar geleden officieus te zijn gescheiden van zijn vrouw (administratief dossier, stuk 22, verklaring DVZ, nr.14). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter slechts één jaar geleden te zijn gescheiden van zijn vrouw. Bovendien beweerde hij dat deze scheiding werd ingegeven door zijn problemen en meer bepaald doordat hij zijn vrouw hierin niet wilde meeslepen (administratief dossier, stuk 14, p.9). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker dan weer dat hij reeds sinds een jaar voor het incident gescheiden was van zijn vrouw (administratief dossier, stuk 4, p.7).

Verzoeker legde bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zijn neef zou zijn gearresteerd. Diens arrestatie had op zijn problemen nochtans een bijzonder grote impact. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker, die zelf aanvoert dat hij drie weken opgesloten zat, dat zijn neef reeds een week na zijn eigen arrestatie werd aangehouden. Tevens preciseerde verzoeker daarbij dat hij tijdens zijn eerste week detentie ernstig werd mishandeld doch dat hij na deze week minder werd mishandeld naar aanleiding van de arrestatie van zijn neef (administratief dossier, stuk 14, p.20). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker echter dat zijn neef slechts drie tot vier weken na zijn eigen arrestatie werd aangehouden. Tevens beweerde hij dat hij reeds werd vrijgelaten een dag of twee na de arrestatie van zijn neef (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). De loutere volharding in deze laatste versie van zijn verklaringen is geenszins van die aard dat zij de vastgestelde strijdigheden in zijn verklaringen kan opheffen.

Verzoeker legt verder frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gang van zaken na zijn vrijlating. In het verzoekschrift stelt hij: *"Sinds zijn vrijlating in mei 2014 heeft verzoekende partij inderdaad niet voortdurend in de woning te Hay Al Zeyouna verbleven. Toch op de momenten dat hij er verbleef, voelde hij er zich allerm minst veilig (...). Zoals hierboven reeds aangegeven, verbleef verzoekende partij na zijn invrijheidstelling niet meer voortdurend in zijn woning te Hay Al Zeyouna, Bagdad."* Bij het CGVS verklaarde verzoeker nochtans meermaals in uitdrukkelijke en duidelijke bewoordingen dat hij sedert zijn vrijlating en tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst altijd in zijn woning in Zeyouna bleef. Zo gaf hij onder meer duidelijk aan dat hij er elke dag bleef, dat hij nergens anders had verbleven en dat hij geen andere plaats had. Tevens stelde hij dat hij ook niet bij familie of vrienden verbleef, dat hij altijd thuis was en dat hij het huis niet kon verlaten. Even later stelde hij nogmaals dat hij na zijn vrijlating naar huis ging en er bleef tot zijn vertrek (administratief dossier, stuk 14, p.7-8, 19).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven.

Derhalve toont verzoeker geheel niet aan dat hij zou worden verdacht van medeplichtigheid aan terrorisme en is zijn verwijzing naar informatie over de bestraffing van (medeplichtigheid aan) terrorisme in zijn land van herkomst niet dienstig (verzoekschrift, bijlage 2). Deze informatie heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is van louter algemene aard. Deze algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen hoogstens een bewijs vormen voor verzoekers identiteit, herkomst en verlies van documenten. Zij kunnen echter hoegenaamd geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij weldegelijk (recent) afkomstig is van Bagdad, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen argumentatie voert en niet het minste begin van informatie bijbrengt omtrent de situatie aldaar. Derhalve toont hij in het geheel niet aan dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en kan aan hem ook op basis van deze bepaling geen subsidiaire bescherming worden verleend.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS